

Arrest

nr. 84 737 van 16 juli 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 8 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Servische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 15 november 1988.

Op 7 december 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 10 april 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.12.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

*J., S. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Servië
geboren te Nisi op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 —3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 30 volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. De standaard medisch getuigschriften dd. 27/04/2011 & 07/05/2011 tonen geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid aan. De nota luidt als volgt:

“De verwerende partij dient vast te stellen dat, hoewel verzoeker drie ‘middelen’ aanvoert, verzoeker niettemin geen enkele rechtsregel als geschonden aanduidt.

Hij beperkt zich tot louter feitelijke beschouwingen nopens de vermeende toestand van Roma in zijn land van herkomst, en verwijst tevens naar een nieuw medisch attest dat hij thans voor het eerst bij zijn verzoekschrift voorbrengt.

Het beroep van verzoeker is dan ook niet ontvankelijk.

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/Javaux ; H. LENAERTS:

Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d’Etat, nr. 1763, p. 605).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen).

Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt.

De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.

In casu merkt verweerder op dat betreffende verzoekers middel voor ogen dient gehouden te worden dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een beslissing, geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. (cf. R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Aan deze laatste vereiste beantwoorden volgens de verwerende partij niet verzoekers louter feitelijke beschouwingen.

Verzoeker blijft aldus in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel.

Verzoekers louter feitelijke beschouwingen kunnen geenszins van aard zijn afbreuk te doen aan het voorgaande en kunnen Uw Raad niet bewegen tot de nietigverklaring.

De verwijzing naar de situatie in het land van herkomst, naar de beslissing van de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn asielpcedure aanbracht, lijken bovendien niet gericht te zijn tegen de in casu bestreden beslissing, zodat zij ook om die reden niet ontvankelijk kunnen zijn.

Terwijl verzoeker tot slot evenmin dienstig thans voor het eerst nieuwe stukken kan aanbrenge.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kon immers geen rekening houden met stukken die hem niet ter kennis waren gebracht, of die dateren van na de bestreden beslissing.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Het beroep is niet ontvankelijk.”

2.2. De middelen van verzoekende partij luiden als volgt:

“2.1. Aangaande de weigering van de in overwegingname van de aanvraag tot medische regularisatie.

2.1.1. Eerste middel

A.

Allereerst doet verzoeker gelden dat hij reeds aanzienlijke gewelddaden diende te ondergaan.

Niet alleen werd zijn eigen fysieke integriteit niet gerespecteerd, maar ook zijn familieleden dienden onder deze agressie te lijden.

Bovendien worden de eigendommen en bezittingen van verzoeker en diens familie op geen enkele wijze gerespecteerd.

Dergelijke dagelijkse agressie is een duidelijk teken van een voortdurende discriminatie ten opzichte van personen van Roma — origine.

De vader van verzoeker deed in eerste instantie het nodige om deze problemen aan te kaarten bij de lokale politiediensten, dit kan echter op zijn zachtst gezegd niet als een succes aanzien worden.

Na deze vruchteloze pogingen wendt de vader van verzoeker zich tevens tot de lokale gezagsdragers, doch ook deze lijken zich niet te interesseren voor enige problemen zoals ondervonden door verzoeker.

Ten einde raad besluit de vader van verzoeker zich zelfs te wenden tot een nationale organisatie die hulp biedt aan personen van Roma — origine.

Ook deze organisatie biedt echter geen soelaas.

Hierdoor wordt de druk voor verzoeker te groot en besluit hij naar België te vertrekken, nu zijn situatie in Servië met de dag meer en meer uitzichtloos wordt.

Verzoeker tracht duidelijke documenten in deze zin voor te brengen en behoudt zich het recht voor om staande huidige procedure de nodige documenten voor te brengen die zijn verhaal op dit vlak kunnen bevestigen.

B.

In de beslissing van het CGVS wordt aangehaald dat het beleid in Servië op heden er op gericht is om de Roma — gemeenschap zo veel mogelijk te integreren in de volledige Servische maatschappij.

In de elementen die verzoeker aanhaalt en die op zich niet betwist worden door het CGVS, blijkt echter overduidelijk dat dit beleid, minstens, nog niet gestroomlijnd is en zeker niet uitgebreid kan worden over het gehele grondgebied van Servië.

Het is dan ook met recht en reden dat verzoeker aannemelijk maakt dat er wel degelijk sprake is van discriminatie die er toe leidt dat personen van Roma — origine zich niet meer thuis voelen in de eigen streek van herkomst.

2.1.2. Tweede middel

Het dient opgemerkt dat verzoeker reeds het slachtoffer werd van een aanval op zijn persoon doordat hij moedwillig werd aangereden.

Het verloop van de gerechtelijke procedure die hierop volgde, is een illustratie van de door verzoeker en diens familie ondervonden discriminatie.

Ondanks de rapporten van deskundigen e.d. wordt de dader van deze daad zonder meer in vrijheid gesteld en komt er geen verder gevolg aan de vordering.

Niet enkel in eerste aanleg, maar ook in hoger beroep wordt verzoeker op deze manier wandelen gestuurd.

Het mag duidelijk zijn dat de integriteit van verzoeker op deze manier meer dan ernstig in het gedrag is.

Naast dit voorval, werd verzoeker tevens meermaals bedreigd;

2.1.3. Derde middel

Op heden brengt verzoeker een bijkomend standaard medisch getuigschrift voor dat werd opgesteld door Dr. Degeest d.d. 11.04.2012;

De beslissing vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 10.04.2012 stelt dat het medisch getuigschrift dat door verzoeker werd voorgebracht in de procedure niet voldoet aan de voorwaarden die hieraan verwacht worden.

Uiteraard heeft verzoeker geen zicht op dergelijke onvolkomenheden.

Verzoeker wordt dan ook verrast door dergelijk standpunt vanwege de Dienst vreemdelingenzaken.

Niettemin brengt verzoeker op heden een medisch getuigschrift voor dat wederom werd aangevuld door zijn behandelende arts Dr. DEGEEST.

Bij wege van huidig verzoekschrift brengt verzoeker dit bijkomend stuk voor (stuk3)."

2.3. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De verzoekende partij laat in al haar middelen na op voldoende en duidelijke wijze de rechtsregels of beginselen aan te geven die zij geschonden acht. Evenmin geeft zij een omschrijving van de wijze waarop deze geschonden werden. Het komt de Raad niet toe te raden naar de rechtsregel die de verzoekende partij geschonden acht. Er dient te worden vastgesteld dat het verzoekschrift geen middel bevat in de zin van de voornoemde bepaling.

Bijgevolg is het beroep onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN